

UOT-811.11-112

Səhifə:121-125

<https://doi.org/10.59849/2663-8967.2025.1.121>

Günay Təhməzova
Qarabağ Universitetinin müəllimi
tehməzovagunay@mail.ru>

SİYASİ DISKURSUN Linqvo-PRAQMATİK XÜSUSİYYƏTLƏRİ

XÜLASƏ

Linqvo-praqmatika dilin sosial həyatdakı funksiyalarını və onun kommunikasiya məqsədini öyrənir. Dilin, yalnız struktur baxımından deyil, eyni zamanda onun istifadə edildiyi kontekstdə, məqsədlərdən asılı olaraq necə formalaşdığını və dəyişdiyini izah edir. Bu sahə, insanların qarşılıqlı əlaqələrində dilin necə işləndiyini başa düşməyə və sosial təhlil etməyə kömək edir.

Siyasi diskursun linqvo-praqmatik xüsusiyyətləri cəmiyyətdəki siyasi müzakirələrin, qərarların və fəaliyyətlərin dil üzərindən necə təşkil olunduğunu və insanlar arasında siyasi mövzuların necə bir məna daşdığını öyrənir. Linqvo-praqmatik analiz, dilin yalnız sözlər və cümlələr səviyyəsində deyil, həm də bu sözlərin konkret sosial və siyasi kontekstdə necə istifadə olunduğuna diqqət yetirir. Bu yanaşma, siyasətin dilindəki strateji istifadə və kommunikasiya məqsədlərini anlamağa yönəlir. Siyasi diskursun linqvo-praqmatik xüsusiyyətləri, siyasətçinin istifadə etdiyi dilin strukturu, məqsəd və auditoriya ilə əlaqə, həmçinin bunun cəmiyyətdə necə qəbul edildiyi və təsir etdiyi ilə bağlıdır. Bu xüsusiyyətlər, siyasətçilərin dil vasitəsilə güc əldə etmələrinə, auditoriyanı manipulyasiya etmələrinə və ideologiyalarını təbliğ etmələrinə imkan verir.

Açar sözlər: *diskurs, siyasi, praqmatika, dil, təhlil.*

Giriş: Müasir diskurs tədqiqatlarına həsr olunmuş işlər çox vaxt praqmatika anlayışlarına əsaslanır. Hətta praqmatika bəzən diskurs tədqiqatlarının ayrıca bir istiqaməti kimi nəzərdən keçirilir. Praqmatik yanaşma, nitq ifadələrinin (həm şifahi, həm də yazılı) hərəkət kimi təhlilini nəzərdə tutur ki, bu da ünvanlanmış şəxslə müəyyən təsir əlaqəsi qurmaq məqsədi daşıyır. Bu yanaşma, xüsusilə siyasi media diskursunun təhlilində mühüm rol oynayır, çünki onun əsas funksiyası hədəf auditoriyasına təsir göstərməkdir [3].

Praqmatika, tədqiqat sahəsi olaraq ilk dəfə 1960-cı illərdə filosoflar tərəfindən ayrılmışdır. Ç.Pirsin ideyalarına əsaslanaraq, Ç.Morriss semiotikayı üç hissəyə ayırmışdır: semantika (nişanların obyektlərlə əlaqəsi barədə elm), sintaktika (nişanlar arasındakı əlaqələr barədə elm) və praqmatika (nişanların istifadəçilərlə əlaqəsi barədə elm) [9,s.63].

Dilçilik terminləri lüğətində “praqmatika” terminin izahı belə verilir: “Dil işarələri və onlardan istifadə edənlər, eləcə də onlar arasındakı əlaqəni öyrənən semiotika bölməsi” [2, s.816]. Lüğətdə “praqmatika” termini ilə bağlı “praqmalingvistik, praqmatik, praqmatik adaptasiya, praqmatik adekvat tərcümə, praqmatik ekvivalent, praqmatik koherensiya, praqmatik kompetensiya, praqmatik məna, praqmatik münasibətlər” ifadələri də yer almışdır. Praqmatika dil işarələrindən ünsiyyət məqsədi ilə istifadəni ehtiva edir. Praqmatika nitq və nitqin yönəldiyi şəxs arasındakı münasibətləri araşdıran bir bölmədir. Diskursa praqmatik yanaşmada siyasətçilərin hansı söz və ifadələrin, cümlələrin işlədilməsi önəmli yeri əhatə edir. Praqmatika siyasi diskursda siyasətçilərin nitqlərindəki ifadə olunan mənanı öyrənir. Söylənənlə söyləyən-məyən ünsiyyətdə yerini öyrənən bölmə məhz praqmatikadır. Beləliklə siyasi diskursda praqmatika ifadə edilən fikirdir.

Praqmatik yanaşma daha sonra C. Ostinin nitq aktları nəzəriyyəsində inkişaf etmişdir. Bu nəzəriyyənin fərqləndirici xüsusiyyəti nitq aktını hərəkət kimi başa düşməkdir. İ.M.Kobozeyanın qeyd etdiyi kimi, “əvvəlki bütün loqiko-filosofik yanaşmalar dilin istifadəsini yalnız (doğru və ya yanlış) gerçəkliklə əlaqələndirməyə yönəlmişdi”, amma Ostinin nəzəriyyəsində diqqət mərkəzi

dəyişir və “nitq söyləyən şəxs nə cür bir hərəkət edir və ya etməyə çalışır, bu zaman hansı məqsədlərə çatmağa çalışır” sualı önə çıxır. Daha sonra bu nəzəriyyə pragmatikanın bir çox tədqiqatçıların araşdırmalarının əsasını təşkil etmişdir (C. Liç, C. Serl, T. Koen, G. Grays, C. Katz, J. Fodor və s.).

Müasir dilçilikdə pragmatikanın bir çox fərqli izahları verilir. C. Katz və J. Fodor bunu nitq ifadəsinin məna interpretasiyasının kontekst vasitəsilə həyata keçirilməsi ilə əlaqələndirirlər. C. Liç pragmatikanı “nitq vəziyyəti ilə əlaqədar mənənin öyrənilməsi” olaraq başa düşür. O. S. Axmanovanın “Linqvistik terminlər lüğəti”ndə *pragmatika* dilin öyrənilməsinin bir aspekti olaraq, dili istifadə edən şəxs və ya şəxslərlə əlaqədar olan dil vahidlərini ayıran və öyrənən bir sahə kimi təyin edilir. İ.M. Magidovanın müəyyənləşdirdiyi pragmatika, “insanların semantik və sintaktik vahidləri real ünsiyyət vəziyyətlərində istifadə edərkən baş verənləri öyrənən elm sahəsidir”. İ.M. Kobozeyevanın fikrincə, “lingvistik pragmatika” dilin “insanın fəaliyyətində istifadə etdiyi bir vasitə” kimi öyrənilməsi bir fəndir. Pragmatika dilə, bir vasitə kimi baxır, yəni dil, hərəkət etməyə bir alət kimi istifadə olunur [7, s.112].

İ. P. Susov öz tədqiqatında “praqmalinqvistika” terminini təqdim edir və bunu “təbiətində sosial fəaliyyət və qarşılıqlı əlaqə üçün insan tərəfindən istifadə edilən təbii insan dilinin spesifik bir sahəsi olaraq” xarakterizə edir [10, s.5]. Bu, konkret ünsiyyət vəziyyətlərində sosial postulatlar və strategiyalar əsasında dilin istifadəsini öyrənir. Pragmatikanın müxtəlif izahları olmasına baxmayaraq, bütün tədqiqatçılar nitq ifadələrinin başa düşülməsi və interpretasiyasına kontekstin rolunu və təsirini vurğulayırlar. Kontekst və ya pragmatik kontekst, ünsiyyət vəziyyətini müşayiət edən həm linqvistik, həm də ekstrapragmatik komponentləri əhatə edir: sosial, etnik, bioloji xüsusiyyətlər, ünsiyyət iştirakçılarının münasibətləri və s. Bu komponentlərin pragmatik kontekst üzrə təhlili, dil vahidlərinin diskursda yaranması, mövcudluğu və anlamının necə başa düşülməsi xüsusiyyətlərini ortaya çıxarmağa imkan verir.

Beləliklə, diskurs, yalnız məlumatın təqdimat və təqdim olunma xüsusiyyətlərini deyil, həm də onun qavranılma xüsusiyyətlərini əhatə edən bir koqnitiv proses kimi qəbul edilə bilər ki, bu da pragmatika mövqeyindən nəzərdən keçirilməlidir. Diskursu təhlil edərkən, diskursu reallaşdıranların–natiqlərin sosial, mədəni, milli xüsusiyyətlərini, nitq ünsiyyətinin şərtlərini, danışanın məqsəd və vəzifələrini və ünvanlayıcının dediklərini şərh etmənin mümkün variantlarını nəzərə almaq vacibdir. Eyni şey siyasi mediadiskurs üçün də keçərlidir, onun təhlilində yaradıldığı siyasi vəziyyət, hədəf mövqeyləri, siyasi baxışlar və müəllifin şəxsi keyfiyyətləri, fərqli insanlar tərəfindən onun qavranılma xüsusiyyətləri nəzərə alınmalıdır.

Qeyd etmək lazımdır ki, mediadiskurs anlayışı ümumilikdə diskurs anlayışının tərkib hissəsidir. Mediadiskurs kütləvi informasiya vasitələri ilə məhdudlaşır. Onu da unutmamaq olmaz ki, istər Azərbaycan, istərsə də ingilisdilli siyasi diskursda siyasətçilərin nitqləri, dialoqları, müsahibələri, ümumilikdə onlara məxsus siyasi diskurs mediada reallaşır. Beləliklə, T.G. Dobrosklonskayanın tərifinə görə, mediadiskurs “kütləvi kommunikasiya sahəsində nitq fəaliyyəti proseslərinin və məhsullarının birləşməsi, onların qarşılıqlı əlaqələrinin zənginliyi və mürəkkəbliyi”dir [5, s.152].

Pragmatik yanaşma diskursu nitq aktları mövqeyindən təhlil etməyi nəzərdə tutur, bu da pragmatikanı diskursiv tədqiqatların istiqamətlərindən biri kimi nəzərdən keçirməyə imkan verir. Beləliklə, T.A. van Deyk vurğulayır ki, “diskurs, geniş mənada, dil forması, məna və hərəkətin mürəkkəb birliyi olaraq, ən yaxşı şəkildə kommunikatif hadisə və ya kommunikatif akt anlayışı ilə xarakterizə oluna bilər”, eyni zamanda “danışan və dinləyən, onların şəxsi və sosial xüsusiyyətləri, sosial vəziyyətin digər aspektləri mütləq olaraq bu hadisəyə aiddir” [4, s.121]. Diskursun nitq aktlarına çevrilmə prosesi, çıxışların pragmatik interpretasiyası adlanır. Eyni zamanda, kommunikatif akt və ya illokusiya, nitq aktının istehsalıdır və dil ünsiyyətinin minimum vahidi sayılır. İllokutiv akt illokutiv gücə malikdir ki, bu da çıxışın məqsədi və onun həyata keçirilməsi şərtləri ilə müəyyən edilir. Hər bir çıxış, müəyyən bir pragmatik kontekstə daxil edildikdə, onun illokutiv mənasına uyğun olaraq, niyyət, arzu, proqnoz, xahiş, əmr, təbrik və s. ola bilər.

İllokusiya yalnız nitq aktının təhlili səviyyələrindən biridir. Digər iki səviyyə lokusiya və perllokusiya ilə əlaqəlidir. Lokutiv aktın lokutiv mənası var, bu da onun içində istifadə olunan dil

elementlərinə görə xarakterizə olunur. Perlokutiv akt perlokutiv effekt yaradır ki, bu da nitq aktının ünvanlayıcıya təsirinin nəticəsidir. Məhz perlokutiv təhlil səviyyəsi siyasi mediadikurs mətnlərini öyrənərkən əhəmiyyətli sayılır, çünki onların əsas funksiyası auditoriyaya təsir etməkdir. Üstəlik, tədqiqatçılara görə, siyasi siyasi diskurs mətnlərinin konstitutiv xüsusiyyətlərindən biri manipulyativlikdir.

Siyasi diskursda əsas məqsəd ünvanlanana təsir göstərməkdir. Bu nüans əksər siyasi diskurs mətnlərinin informasiyavericilik xarakterini müəyyən edir. Bu zaman nitq çoxsaylı ekspressiv vasitələrdən və təsvirlərdən istifadə edir ki, bu vasitə və təsvirlər sosial-mədəni münasibətlərlə bağlı olur. Bu cür vasitələrə atalar sözləri, frazeologizmlər, sitatlar, idiomatik ifadələr, kalamburlar və s. daxildir.

Siyasi diskursda linqvistik şəxsiyyət anlayışını tədqiq edən Nigar Babayevanın fikrincə, dilçilik bir dildə danışan insanı, linqvistik şəxsiyyəti öyrənir. Dil şüurun bilavasitə daşıyıcısı linqvistik şəxsiyyət, linqvistik məkanda - ünsiyyətdə, dildə qeydə alınan davranış stereotiplərində, linqvistik vahidlərin mənalarda və mətnlərin mənalarda mövcud olan şəxsdir [1, s.76].

Siyasi diskursda stereotip anlayışı da vacib amillərdəndir. Siyasi diskursda *stereotip* müəyyən bir qrup və ya şəxs haqqında sadələşdirilmiş, ümumiləşdirilmiş və bəzən yanlış məlumatlardan yaranan fikirlər və təsəvvürlərdir. Bu təsəvvürlər, bir qrupa aid olan fərdləri və ya müəyyən sosial qrupları təhrif edərək, onlara aid olan xüsusiyyətləri, davranışları və ya mövqeləri həddindən artıq sadə və ya yanlış bir şəkildə təqdim edir.

Siyasi diskursda stereotiplər tez-tez istifadə olunur, çünki onlar müəyyən bir fikri və ya mövqeyi asanlıqla qəbul etdirmək və ya qarşı tərəfi mənfi şəkildə təqdim etmək üçün effektiv vasitədir. Stereotiplər siyasi mübahisələrdə və kampaniyalarda həm təbliğat vasitəsi kimi istifadə edilə bilər, həm də müəyyən qrupların və ya ideologiyaların nüfuzunu zəiflətmək məqsədilə yayılır. Stereotiplər, çox zaman sosial qruplar arasında qarşıdurmalara səbəb ola bilər və daha geniş, kompleks məsələləri sadələşdirərək yanlış məlumatların yayılmasına yol açə bilər.

Siyasi diskursda A.P. Çudinovun tərifinə görə, stereotip – “siyasi fenomen haqqında sxematik və standart təəssüratdır. Bu təəssürat sabitlik və emosional rəngləmə ilə xarakterizə olunur” [11, s.7]. Bu halda, araşdırıcılar qeyd edirlər ki, milli stereotiplər, bir tərəfdən, mədəniyyətlərarası ünsiyyəti asanlaşdırır, çünki bu stereotiplər “adi insan” üçün bir növ istiqamətverici rolunu oynayır, o insan ki, geniş biliklərə malik deyil və çox sayda fakt, fikir və rəqəmləri tez başa düşə bilmir; digər tərəfdən, bu stereotiplər çox mürəkkəb bir fenomen olan milli xarakteri həddindən artıq sadələşdirir.

T.A. Komova tərəfindən qeyd olunduğu kimi, kütləvi informasiya vasitələrinin əsas funksiyası “görməli siyasətçilərin, dövlət xadimlərinin və dövlət başçıların müəyyən bir milli ənənə və dəyərlərin daşıyıcısı olaraq davranışlarını yaymaq”dır. Buna görə də milli stereotiplərin formalaşması və ya onlardan istifadə edilməsi çox vaxt siyasi hakimiyyət nümayəndələri üzərindən baş verir [8, s.230].

Praqmatik kontekst istifadə olunan sosial-mədəni işarələnmiş vahidlərin xarakterinə təsir edə bilər, çünki bu vahidlər müəyyən bir linqvokultural cəmiyyətin koqnitiv bazasına uyğunlaşır.

Gizli məlumat (implicatura) demək olar ki, hər bir nitqdə mövcuddur, bu məlumat aşağı dərəcədə ünsiyyətin əhəmiyyətinə malikdir və dolaylı şəkildə kodlanmışdır. Lakin siyasi diskursda buna daha bariz şəkildə rast gəlirik. Müxtəlif növ gizli məlumatlardan presuppozisiyalar, sualların başlanğıc cümlələri (təzahürlər), giriş komponentləri, diskursun implikaturaları, cavabdan yayınma və s. ayırd edilir. Əksinə, açıq məlumat (explicatura) mətnə müəyyən dil vasitələri ilə aydın və dəqiq şəkildə ifadə olunur və ünvanlayanın əsas diqqətini çəkir. Gizli məlumat isə daha az şəkildə şüurla idarə olunur. Bu xüsusiyyət gizli məlumatın tez-tez mətn müəllifləri tərəfindən ünvanlayanın şüuru ilə manipulyasiya etmək məqsədilə istifadə edilməsinə səbəb olur. Xüsusilə bu üsul siyasi diskursda xüsusi yer tutur, burada müəyyən bir məsələyə dair fikrin formalaşdırılması müəllifin birbaşa məqsədi olur və nəşrin ideoloji strategiyasının həyata keçirilməsinə xidmət edir.

Yuxarıda da qeyd etdiyimiz kimi siyasi diskursun reallaşdığı əsas məkan məhz keyfiyyətli mətbuatdır. Siyasi diskursda, müəlliflər bəzən gizli mesajlar, stereotiplər və emosional təsir

vasitələri ilə auditoriyanın fikirlərini yönləndirməyə çalışırlar. Beləliklə, siyasi mətnlər yalnız məlumat verməkdən daha çox, müəyyən bir ideoloji və sosial təsir yaratmağa yönəlib.

Bu prosesdə, kütləvi informasiya vasitələrinin məqsədi yalnız obyektiv məlumat vermək deyil, həm də oxucuların müəyyən bir mövzuya dair qəbul etdikləri və ya gözləntilərini formalaşdırmaqdır. Bu yolla, müəlliflər siyasi gündəmi təyin edir, cəmiyyətin müxtəlif təbəqələrində müəyyən stereotipləri və sosial qavrayışları gücləndirə bilirlər.

Siyasi diskursun praqmatik effekti çox vaxt auditoriyanın dünyagörüşünü formalaşdırmağa və onlara müəyyən mövzularda təhrif olunmuş və ya manipulyasiya olunmuş məlumat təqdim etməyə yönəldilir.

E.Y.Kaltaşkinanın qeyd etdiyi kimi, keyfiyyətli siyasi diskursda dil oyunları, metaforalar, alluziyalar və sitatlardan istifadə olunur, bu isə məqalələrin oxunmasını öz növbəsində “mənanın axtarışı”na çevirir [6,s.23]. Bu zaman xüsusilə dil aspekti mühüm rol oynayır. Bir çox siyasi nətiqlər hədəf auditoriyalarının xüsusiyyətlərini və çıxışın praqmatik kontekstini nəzərə alır, buna görə də daha yaxşı praqmatik effekt əldə etmək üçün onlar sosio-mədəni etiketli elementlərdən istifadə edir, oxucular üçün şərhlər və izahlar verirlər. Bu zaman qeyd etmək lazımdır ki, bu elementlərin istifadəsi analoji diskurslarda fərqli şəkildə təqdim edilir. Detallı şərhlər və izahlar olmadan.

Praqmatika, diskursiv tədqiqatların ayrılmaz hissəsidir və onun əsasında nitq aktının hərəkət kimi təhlili dayanır. Praqmatik yanaşmada nitqin qarşılıqlı əlaqə prosesində əsas rol ünvanlanana verilmişdir, çünki kommunikasiya uğuru onun düzgün şəkildə qavranılması və ifadədəki məlumatın düzgün təfsiri ilə əlaqədardır. Bundan əlavə, diskursun təhlilində iştirakçıların sosio-mədəni və milli xüsusiyyətləri böyük əhəmiyyət kəsb edir. Siyasi diskursun praqmatik effekti mətbuat mətnlərinin manipulyativ xarakterində və müəlliflərin auditoriyaya təsir göstərmək istəyindədir. Təsir əsasən müəyyən dil və üslubi üsullar vasitəsilə həyata keçirilir, bunlar arasında xüsusilə sosio-mədəni etiketli vahidlərdən istifadə, milli stereotiplərə müraciət və presedent fenomenlərinə əsaslanmaq mühüm əhəmiyyət kəsb edir. İstifadə olunan sosio-mədəni etiketli vahidlərin və presedent fenomenlərinin xarakteri dil və mədəniyyət icmasının bilik bazasından asılıdır və praqmatik kontekstlə müəyyən edilir. Beləliklə, siyasi kütləvi informasiya diskursunun praqmatik təhlili, nitqin qarşılıqlı əlaqəsinin bütün aspektlərini nəzərə almağa imkan verir, həm dil, həm də ekstralingvistik komponentləri daxil edir və bir icmanın digərinə dair baxışlarının, inamlarının və stereotiplərinin necə və hansı şəkildə formalaşdırıldığını dəqiq başa düşməyə kömək edir.

Beləliklə, ünsiyyətin uğuru çox dərəcədə ünvanlaya bilənin və ünvanlayanın fon məlumatlarının uyğunluğu və ya uyğunsuzluğuna, onların mədəni, sosial və dini mənsubiyyətinə, həmçinin kommunikantların söylənilən mesajda gizli məlumatı düzgün qəbul edib interpretasiya etmə qabiliyyətinə bağlıdır.

Ədəbiyyat siyahısı

- 1.Babayeva N. Siyasi diskursda koqnitiv-nitq strategiyaları və lingvistik şəxsiyyət məsələsi Axtarışlar, 2024 cild. 18, №3(49) s. 75-81
2. Sadıqova S., Hüseynova N.,Novruzova S.,Həsənli-Qəribova Ş. İzahlı dilçilik terminləri lüğəti. Bakı: Elm, 2019.
- 3.Van Dijk T. A. Editor's Introduction : The Study of Dis course : An Introduction. The Emergence of a New Cross Discipline. URL: <http://www.discourses.org/OldArticles/The%20study%20of%20discourse.pdf> (дата обращения: 12.02.2012).
4. Дейк Т. А. ван. Язык. Познание. Коммуникация. М., 1989. С. 121–122.
- 5.Добросклонская Т. Медиалингвистика : системный под ход к изучению языка СМИ (современная английская медиаречь) : учеб. пособие. М., 2008.
- 6.Калташкина Е. Ю. Прагматические аспекты изучения политического медиадискурса// Известия Саратовского университета. 2012. Т. 12. Сер. Филология. Журналистика, вып. 2

7. Кобозева И. Интенциональный и когнитивный аспекты смыслового высказывания : дис. д-ра филол. наук. М., 2003.
8. Комова Т. Концепты языка и культуры в контексте СМИ // Язык СМИ как объект междисциплинарного исследования : учеб. пособие. М., 2003. С. 230.
9. Моррис Ч. Основания теории знаков // Семиотика. М., 1983.
10. Сусов И. К предмету прагмалингвистики // Со держательные аспекты предложения и текста. Калинин, 1983.
11. Чудинов А. Политическая лингвистика : учеб. пособие. М., 2007. С. 7–8.

Гюнай Тахмезова

Лингво-прагматические особенности политического дискурса

Аннотация

Лингво-прагматика изучает функции языка в социальной жизни и его коммуникационные цели. Она объясняет, как язык формируется и изменяется в зависимости от контекста и целей его использования, а не только с точки зрения структуры. Эта область помогает понять, как язык функционирует в межличностных взаимодействиях и способствует социальному анализу.

Лингво-прагматические особенности политического дискурса изучают, как политические обсуждения, решения и действия организуются через язык в обществе и как политические темы воспринимаются людьми. Лингво-прагматический анализ обращает внимание не только на слова и предложения, но и на то, как они используются в конкретных социальных и политических контекстах. Этот подход направлен на понимание стратегического использования языка в политике и его коммуникационных целей.

Лингво-прагматические особенности политического дискурса связаны с структурой языка, используемого политиком, его целями и отношениями с аудиторией, а также с тем, как это воспринимается и влияет на общество. Эти особенности позволяют политикам достигать власти через язык, манипулировать аудиторией и пропагандировать свои идеологии.

Ключевые слова: дискурс, политический, прагматика, язык, анализ.

Gunay Tehmazova

Lingvo-pragmatic features of political discourse

Abstract

Linguo-pragmatics studies the functions of language in social life and its communicative goals. It explains how language is formed and changes depending on the context and the purposes of its use, rather than solely from a structural perspective. This field helps understand how language functions in interpersonal interactions and contributes to social analysis.

Linguo-pragmatic features of political discourse examine how political discussions, decisions, and actions are organized through language in society and how political topics are perceived by people. Linguo-pragmatic analysis focuses not only on words and sentences but also on how they are used in specific social and political contexts. This approach is aimed at understanding the strategic use of language in politics and its communicative objectives.

The linguo-pragmatic features of political discourse are related to the structure of the language used by politicians, their goals, and their relationship with the audience, as well as how this is perceived and impacts society. These features allow politicians to gain power through language, manipulate the audience, and promote their ideologies.

Keywords: discourse, political, pragmatics, language, analysis.

Çapa tövsiyə edən:

Bakı Slavyan Universiteti

Rəyçilər:

***professor İ.Qasimov
dosent F.Salayeva***